

Б О Р Б А

В О Р В А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ

НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ .

Published by The Central Executive Board of The Bulgarian National Front.

P.O.Box 2158, Grand Central Station, New York 17, N.Y.

Редакторъ-Основателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редактира Комитетъ.

Година 12 - брой 3.

Септемврий 1963 г.

ЕДИНСТВЕНИЯ ПЪТЪ!

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

По случай деветнадесетъ години
отъ 9 септемврий 1944 г. денътъ
въ който България бѣ поробена
отъ комуниститѣ.

Българскиятъ народъ, на времето преди 9 септемврий 1944 година
сѣщо бѣ единъ отъ народитѣ, каквито исега има още въ Западния свобо-
денъ свѣтъ, които си правятъ илюзийтѣ, че подържайки дипломатически
връзки, бидейки благосклонни и готови за компромиси спрѣмо Съветския
съюзъ, ще намѣрятъ пътъ за съжителство съ комуниститѣ.

Тези илюзий се разбиха най жестоко за българския народъ още на
другиятъ денъ следъ 9 септемврий 1944 година, когато съ помощта на
червената армия бѣ свалено демократичното българско правителство на
Коста Муравиевъ и бѣ наложено едно чисто комунистическо управление.

Отъ тогава и до денъ днешенъ, цѣли деветнадесетъ години, българ-
скиятъ народъ е жертва на единъ звѣрски кървавъ тероръ подъ ударитѣ
на който хиляди и хиляди загубиха живота си, а други десетки хиляди
гниятъ по затворитѣ или бавно умиратъ въ концентрационнитѣ лагери.

Цѣлокупно българския народъ отрече комунизма още на другия денъ
следъ като комуниститѣ завзеха властта въ България!

Цѣлиятъ народъ направи много отчаяни опити и и продължава да
прави такива, цѣли деветнадесетъ години, за да се освободи, но обезоръ-
женъ срещу въоръжениятъ до зѣби неприятель задъ когото стоятъ руски-
тѣ танкове, не е въ състояние нищо да постигне, поне за сега.

Сѣдбата на всѣки единъ свободенъ народъ утре ще есѣщата, ако ко-
муниститѣ успѣятъ да завзематъ властта и въ неговото страна. По де-
мократиченъ и парламентаренъ редъ, независимо, че грамадното болшинство
отъ народа може да е противъ комуниститѣ, въ една завзета отъ комуни-
ститѣ страна, режима неможе да се промѣни безъ сила !

Въ рѣки отъ кръвъ ще бъде удавенъ всѣки опитъ за освобождение. Примѣрътъ съ България може да послужи на всѣкиго като едно най очевидно и неуспоримо доказателство: презъ цѣлото време на войната България бѣше неутрална спрѣмс Сѣветскій сѣюзъ и подтържаше най приятелски и дипломатически отношения съ него. Шомъ, обаче, червената армия достигна до источната граница на България, всички договори бѣха стжпкани, приятелскитѣ отношения бѣха забравени и безъ всѣкаква причина и основание Сѣветитѣ обявиха война на България срѣдъ ношъ и навлѣзоха въ страната.

Единствениятъ пѣтъ за предпазване на Свободниятъ Свѣтъ отъ червената опасностъ, за обезвредяване на тази опасностъ и за освобождението на поробенитѣ народи отъ комунизма е: на силата да се отговори съ още по голѣма сила !

Българскитѣ народъ и всички поробени отъ комунизма народи не сж изгубили надеждата, че е близкъ часътъ когато ще се тури край на безплоднитѣ конференции и преговори, които даватъ само време на комуниститѣ да се засилватъ; когато ще се свърши съ подписването на разни съглашения и договори съ Кремълъ, които нѣматъ никакво значение за комуниститѣ, освенъ да приспиватъ противника, докато се приготвятъ и когато, най после Западниятъ Свѣтъ ще се освободи отъ илюзийтъ за възможно съжителство съ комунизма и ще трѣгне твърдо и решително, преди да е станало късно, по единствения пѣтъ - който ще доведе до желания резултатъ.

НОВЪ МЕМОРАНДУМЪ ОТЪ Б.Н.Ф. ДО ВЪШНИИЯ МИНИСТЪРЪ НА АМЕРИКА.

Председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ въ Вашингтонъ.

Споредъ решението на седмиятъ конгресъ на Б.Н.Ф. състоялъ се въ Вашингтонъ на 30 Мартъ т.г. бѣ изготвенъ единъ меморандумъ до Министѣра на Въшнитѣ Работи на Америка г. Дийнъ Ръскъ.

За връчването на този меморандумъ бѣ натоваренъ председатѣля на Организацията, който бѣ приетъ отъ Поддиректора на отдѣла по источно европейскитѣ страни отъ Стейтъ Департментъ г. Макъ Кисонъ. Съ него, както и съ г. Андрусъ, шефъ на отдѣла по българскитѣ въпроси, Д-ръ Дочевъ има продължителни разговори, въ връзка съ въпроситѣ повдигнати въ меморандума.

Разговоритѣ се развиха въ атмосфера на разбиране на проблемитѣ и най сериозно отнасяне къмъ тѣхъ.

На 12 Юний Д-ръ Дочевъ направи посещение въ Сената и Парламента, гдето има срѣщи съ нѣколко сенатори и народни представители, които се отнесоха най отзивчиво къмъ резолюцийтъ взети на седмиятъ конгресъ и изявиха готовностъ да съдействуватъ за тѣхното провеждане. Всички се изказаха съ голѣма симпатия къмъ страдащиятъ днесъ български народъ и адмирираха усилията на емиграцията да помага за освобождението на своитѣ поробени братя.

Презъ тритѣ дни на своето пребиваване въ Вашингтонъ Д-ръ Дочевъ също е ималъ възможностъ да се срещне и съ други официални американски лица, както и да види нѣкой отъ българскитѣ емигранти, живущи въ Вашингтонъ и околността.

Подробенъ докладъ за мисията си въ Вашингтонъ Д-ръ Дочевъ даде презъ Ц.У.С на заседанието му, състояло се на 1 септемврий т.г. въ Кливеландъ.

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИЙ.

/ Отговорности и поуки ./

Д-ръ Георги Табаковъ,
Менсвилъ, Охайо.

Ние всички проклинаме тази дата и ратуваме за разрушението на нейното дѣло. Какъ тя зае мѣсто въ историята на нашия народъ ? Бесъсмыслено вследствие трагични политически грешки. Такива грешки допуснаха и много други голѣми и малки народи. Грешките се прощаватъ и изкупватъ, но само когато се осъзнаятъ искрено, което е равносилно на избѣгването имъ въ бъдеще. Тѣхното отричане е било винаги пагубно за свѣтото. То ще бъде пагубно и за насъ и за останалия съ насъ така нареченъ свободенъ свѣтъ.

Съвременната биология установи закономерноститѣ, които обуславятъ изчезването на видове и раси въ органическия свѣтъ. Една отъ тази най-важна закономерностъ е специализацията, когато се превръща въ свръхспециализация. Специализацията е биологическа срѣдностъ, господстваща нормалностъ, и затова успѣшна. Свръхспециализацията е крайностъ, а крайноститѣ сж несъвмѣстими съ срѣдната преобладаваща нормалностъ. Затова тя води до катастрофа, до смъртъ. Това може да се случи твърде бързо, изненадващо, защото не позволява взимането на правилни решения и мѣрки при опасни обстоятелства.

Въ съвременната фаза на човешката еволюция, тези закономерности не криятъ абсолютна зависимостъ нито при класически войни, нито при социални самоизстребления, нито даже при атомна война. Нѣма опасностъ, следователно, отъ изчезване на човешкия родъ вследствие други бедствия или дегенеративни органически процеси. Опасноститѣ идватъ отъ загубването на онези условия, които предаватъ на човешкия животъ човешка стойностъ. Такива условия, равносилно на самия животъ, е свободата ! Нейното загубване се обуславя отъ идеологични и психични закономерности, аналогични на ония дѣйстващи въ органическия свѣтъ. Ние поменахме свръхспециализацията като крайностъ и следователно, гибелна ненормалностъ.

Кѣде ние българитѣ показахме това патологично качество ? Берлинскиятъ договоръ ни гарантираше духовнитѣ права надъ почти цѣла Санъ-Стефанска България въ едно време, когато Турската империя се разлагаше. Че не можахме да чакаме едно ново въстание /следъ Илинденското/, че бѣхме готови да воюваме за освобождението на македонскитѣ българи, всичко това въ края на крайщата, може да се приеме логично. Но повикването на сърби и гърци на нашата собствена бащина трапеца бѣше престапна измѣна на нашия родъ и фатална крайностъ. Тя се прояви не по малко въ следващитѣ етапи на Балканската война и въ Първата Свѣтвна война. Ако бѣхме неутрални или на страната на Антантата, нашиятъ Бѣломорски излазъ най малко би се удвоилъ. Бихме взели по голѣмата частъ отъ Добруджа. Ние прегърнахме очевидно пропадащата кауза. Но това бѣ нищо ! Ние пресѣкохме пътя съюзницитѣ да подпомогнатъ конвулсиращата Русия, която Ленинъ не закѣсна да събори като я болшевизира. Днесъ болшевизма владѣе половината отъ свѣта, тамъ е и България. Излишно е да изтъкваме нашата свръхспециализация въ патриотизъмъ въ Втората Свѣтвна война, изхода отъ която бѣ много ясенъ, много рано преди започването и дори. Въпроса е не до морални скруполи, а до победа или гибель.

Но виждайки свѣта, както бѣ създаденъ отъ "великитѣ държавници", човекъ неволно си казва: ако комунититѣ бѣха толкова джбри, колкото сж и хитри, едва ли би имало следа днесъ отъ "великитѣ" съ тѣхното невежество, лицемерие и противодемократична демокрация.

Днесъ нашиятъ демократиченъ свѣтъ е обсебенъ отъ старата патологична крайностъ, която погребва толкова свободни народи. Днесъ идеята за "сжигателство" заслѣпява западнитѣ държавници, макаръ въ нейната най интензивна фаза Москва да установи смъртна база въ Куба, единъ скокъ, подобенъ на който никоя империя въ историята не е могла да направи. За щастие тази идилия съвпада съ разногласията между Съветския съюзъ и червенъ Китай. На лице сѣ вѣковнитѣ неопределими расово биологични национални и географски причини, скрити задъ идеологични разномислия, които таятъ неимоверни голѣми възможности за поробенитѣ срѣдно европейски и Балкански народи. Но кой е държавникътъ, който би поставилъ, не, дори загатналъ на Москва тия възможности, тия условия? Англия е безъ духъ, безъ призвание, безъ държавници. Германия е слаба, пострадала. Де Голъ е самъ, да не би хората съ либералнитѣ идеи? Та тъкмо тѣ сѣ замѣсени въ това грозно кръвосмешение наречено "мирно сжигателство". Тъкмо тѣ сѣ обладани отъ същиятъ духъ на възхищение и признателностъ, /плодъ на слабостъ и свръхнеразбиране на свѣта/ къмъ Хрущовъ заради неговитѣ усмивки, отъ които той бѣ озаренъ, когато бѣгаше панически отъ Куба, но вмѣсто заслуженъ ударъ получи неожидани, сладки обещания...

Впрочемъ, нѣма мѣсто за следа отъ песимизъмъ, има мѣсто само за окрилящо вдъхновение и уповаване предъ великитѣ възможности, които се откриватъ за свободата, за свободния свѣтъ, за Родината!

Но за да използватъ тези възможности до максимумъ, нужно е да работимъ всеотдайно и премъдро. Сега е часътъ за служба на животъ и смъртъ, защото сега имаме шансове да победимъ. Разбира се, задачата е почти свръхчовешка, но и вѣрата ни трѣбва да бѣде несъкрушима.

Ролята на емигранта въ историята винаги е била неубедителна, понекога досадна и подозрителна. Това е жестока, но правдива истина, защото и канения и неканения гостъ не може да бѣде распоредителъ на трапезата. Но тъкмо въ тази естествена постановка е нашата сила. Господата отъ "запада" претендиратъ, че проповѣдватъ и се въодушевяватъ отъ любовъ въ тѣхната свѣтовна мисия, ала се провалиха значително. Ние, които нѣмаме повече какво да загубимъ, се вдъхновѣваме отъ същото съзнание. Ние искаме да помогнемъ тѣмъ, за тѣхното спасение. Въ това ние трѣбва безъ остатъкъ да убедимъ свѣта комуто сме членове сега. Само тогава той ще повѣрва и може би чуе. А този день нѣма да закъсне да дойде. Защо и Руския и Китайския комунизъмъ, бивайко осъдени на смъртъ ако изоставятъ аресивността си, ще бѣде тласнатъ отъ същитѣ расово-биологични сили, които завинаги го раздѣлятъ, да предприеме агресий съ цель всѣка отъ странитѣ да завюва повече теренъ за своята крайна победа.

Тогѣта днешнитѣ държавници ще разбератъ нашата истина и нашата правда. Тѣ ще видятъ, че въ най-добрия случай, гдето и да стои "матушка Русия", тя ще иска да бѣде първа. А това, при комунистическата прикладка, ще означава смъртъ за запада.

Между това, ние, които виждаме тези истини, сами сме безсилни. Ние очакваме и искаме отъ същия този свръхъ благороденъ западенъ свѣтъ. Нему ние сме длъжни да дадемъ всичко безъ остатъкъ. Защото, неговиятъ животъ - е нашъ животъ, неговата победа - е наша победа, неговата свобода - е нашата свобода! Ние нѣмаме другъ изборъ.

Само тогава пълкено то дѣла на девети септемврий ще бѣде разрушено и поукитѣ отъ него градивни!

ТРИ ГОДИНИ ВЪ ЛАГЕРА БЪЛЕНЕ.

КОЛЮ КОНДОВЪ

Ню Йоркъ.

Усилията на народа ни, съ цената на скъпи жетви да се освободи отъ комунистическото робство, нѣма да престане, независимо каква форма ще вземе борбата му. Вследствие аномалнитѣ вътрешни условия и поуката отъ резултатитѣ на развититѣ се международни събития, тази форма на народната съпротива противъ червената диктатура, се измѣня съответно.

Новината, че унгарскиятъ народъ вѣстана презъ октомврий 1956 год. и успѣ за кратко време да се освободи отъ комунистическата тирания, се посрещна съ голѣмъ ентузиязмъ отъ всички ни. Народа ни се вълнува-ше и съ голѣма внимание следеше развиващитѣ се събития всрѣдъ унгарския народъ. Негодуванието срещу комуниститѣ бързо взимаше решителна форма. Открито почна да се говори, чи "днитѣ ви сѣ вече преброени" и че "сега вече ще отговаряте за всички престѣпления, които сте извършили". Въ нѣкой населени мѣста се нанесе побища надъ партийни функционери и комунистически първенци. По домоветѣ на комунистическитѣ партийни секретари и служители на Държавна Сигурностъ се постовиха отъ незнайна ръка инициалитѣ Б.Ж., което значеше - бърза жертва.

Комуниститѣ, отъ своя страна бѣха изплашени до такава степенъ, че ношно време не спѣха по домоветѣ се или пъкъ намираха поводъ да "заминатъ" въ другъ градъ, където не ги познаватъ. Висшитѣ партийци и служители на Държавна Сигурностъ "прекарваха ношитѣ групово, въоръжени до зъби или пъкъ се криеха по прашнитѣ тавани на свой близки и познати. Стараеха се да се подмилкватъ на познатитѣ националисти въ града, уверѣвайки ги, че тѣ сѣ станали партийци "по принуждение". Съ една дума, страха на комуниститѣ беше неописуемъ! Тѣ знаеха, че едва ли биха избигнали народната мжстъ!

Всички следѣхме съ голѣма внимание предаванията на западнитѣ радиостанций. Недоумѣвахме, защо западнитѣ сили още се бавятъ и не взиматъ решителни мѣрки и подкрепятъ унгарския народъ, който съ собствени сили се бѣше освободилъ. И когато червенитѣ танкове нахлуха въ Унгария и премазаха подъ свойтѣ вериги вѣстаналата унгарска младежъ, изоставена сама на себа си, тогава разбрахме, че дребнитѣ партизански смѣтки на още по дребнитѣ западни политици бѣха по ценни отъ свободата на единъ малкъ народъ, извоювана съ толкова много кръвъ!

Преоценявайки пасивността на Запада и обратния развой на събитията въ Унгария, комуниститѣ въ България се бързо съвзеха. Още на 5 ноемврий 1956 година българския народъ отново бѣ подложенъ на тероръ и мжчения. Всички, който бѣха считани отъ властта за неблагонадеждни и проявили се антикомунисти, дори и съ една дума или забелѣжка презъ време на унгарскитѣ събития, а това бѣха хиляди и хиляди българи жадни да видятъ свободата, минаваха презъ специално "следствие" на държавната милиция. Голѣма частъ отъ тези невинни българи бѣха съдени и съ дългосрочни присѣде хвърлени изъ затворитѣ, друга частъ изпратиха за принудителенъ тежкъ трудъ въ отново открития лагеръ БЪЛЕНЕ, свищивско.

На 5 ноемврий 1956 година въ 3 часа сутриньта, група въоръжени милиционери счупиха вратата на спалнята ми и нахлуха въ нея. Следъ като ми завързаха ръцетѣ на гърба, почнаха да ми нанасятъ удари съ прикладитѣ на автоматитѣ и пистолетитѣ си, безъ да продуматъ ни една дума.

Така завързанъ ме откараха до близкия милиционерски участък, където ме захвърлиха в една килия до 2 часа следъ обѣдъ. Презъ цѣлия денъ и следващата нощъ докарваха нови жертви и така препалниха малката килия че просто нѣмаше мѣсто даже да стоимъ прави. На следвещиятъ денъ съ вързани ръце по двама бѣхме натоварени на камиони, за да ни закаратъ до гара Кърджалий. Пътуването бѣше убийствено. Нахвърляни на пода на камиона съ лице надолу, тласкани и подмѣтани по лошитѣ родопси патища, при най малкото негодувание или стонъ, безмилостно удряни отъ седяшитѣ върху насъ милиционери, изминахме 93 км. по това убийствено шосе. Тка изранени, издраскани и съ покрити съ кръвь лица, едва държащи се на краката си, пристигнахме на гара Кърджали, където ни очакваха нашитѣ близки, научили се вече за нашето заточение. Въ продължение на цѣлия денъ пристигаха камиони отъ околията и града пълни съ полуживи или измрѣли по пътя народни мъченици. Гѣсти кордони отъ милиционери не позволяваха на роднинитѣ ни да се приближатъ до насъ и се сбогуватъ. Измрѣлитѣ по патищата се събираха въ дошлиитѣ камиони и се изкарваха извънъ града, където се заравяха въ незнайни мѣста. Насъ натикаха по стотина души въ конски вагони, запечатаха вагонитѣ и всрѣдъ писъцитѣ и проклетаята на роднинитѣ ни, ни поведоха къмъ незнайната ни съдба.

На другиятъ денъ сутринна пристигнахме въ Хасково, където бѣхме откарани въ Окръжното Управление на Милицията. Тука бѣхме подложени на специално "следствие", придружено съ жестоки побоища и непосилень гладъ. При първото ми повикване на "следствие" бѣхъ отведенъ при милиционерския капитанъ Мечевъ. Той ме посрешна още отъ вратата съ ругатни и закани, че е дошли време да се справятъ съ всички "легионери", "народни врагове" и "американски агенти". Не следъ дълго пристигна и началника на Държавна Сигурность Кръстю Пандовъ, придруженъ отъ четири негови служители. Влизайки, ми показа вестникъ "Работническо Дѣло", на първата страница на който брой имаше снимка отъ революцията въ Унгария. Крещейки въ лицето ми: "Тка ли щѣхте да ни избивате?", "но сега вмѣсто вие, ние ще ликвидираме всички ви!". Следъ тези поздравителни думи, се обърна къмъ придружавашитѣ го бабаити съ думитѣ: "Какво чакате, почвайте го". Единственото което помня е, че всѣки единъ отъ тѣхъ грабна по една отъ стоящитѣ до печката цѣпеници и почнаха да ми нанасятъ удари, кой гдето свари. Свѣстихъ се въ килията, цѣлъ потъналъ въ кръвь съ почернѣли меса. Не можахъ да се помръда отъ болки. Умирахъ за капка вода. Така прекарахъ изоставень два дни и две нощи. На третиятъ денъ ми подхвърлиха парче мухлясалъ хлѣбъ и малко вода въ една счупена стомна. Скоро следъ това ме извѣдоха пакъ на "следствие". Почнаха да ми задаватъ въпроси, питаха ме за имена, адреси дейность на мой приятели и политически другари, на които въпроси азъ отказвахъ да отговарямъ. Последва същата процедура съ цѣпеницитѣ, този пътъ комбинирана съ гумени тръби, но само отъ двама ексекютори. Това "првѣзпитание" последва двуседмичень карцеръ, при стротъ гладень режимъ. Агентитѣ на Държавна Сигурность бѣха озвѣрени. По цѣли дни и нощи се чуваха писъци и резове, придружени съ тапи удари, на нещастницитѣ замъкнати на "следствие", като ги караха да признаватъ своята антикомунистическа дейность. По едно време, за да не се чува този адски шумъ, песнаха два мотоциклета да гърмятъ презъ цѣлата нощъ на двора на милицията.

Следъ гладния режимъ, отъ който едва се държахъ на краката си и не можахъ да ходя безъ чужда помощ, бѣхъ отведенъ отново на "следствие" сега при другъ следователь, Дичо Кумановъ, известень съ своята жестокость, авторъ на много убийства следъ 9.9.1944 година, а също така, презъ време на свойтѣ прочути "следствия".

Спомнямъ си, единъ младъ русъ момъкъ, легионеръ отъ градъ Марица, Каню Наневъ, който следъ единъ такъмъ разпитъ въ канцеларията на следователя-сидистъ, не дойде въ съзнание два дни и на третия почина.

На новия следователъ бѣше въ помощъ винаги и капитанъ Мечевъ. Още отъ вратата, за да не губятъ време, връзваха ми ръцетѣ съ белѣзници на гърба, съ единъ ударъ съ цѣпеницата ме свалиха на пода и задавайки ми стереотипнитѣ въпроси, скачаха на гърдитѣ ми съ ботушитѣ, докато преставахъ да викамъ и загубвахъ съзнание. Тогава викаха старшиятъ Христоско, който ме завличаше въ карцера, който бѣше единъ на единъ метъръ и за да бѣде още по комфортна обстановката, изливаше една кофа вода по замръзналия подъ. Това се повтаряше всѣки Божи день въ продължение на осемъ дни. Отъ скачане на гърдитѣ ми съ ботушитѣ ми счупиха две ребра. Също костята на лѣвото ходило бѣ счупена. Неможахъ вече нито да ходя, нито да стоя правъ. Приличахъ на трупъ, цѣлиятъ подутъ и почернялъ. Губехъ съзнание много често и въ тъмния карцеръ, лежейки по замръзналия подъ, не знаехъ дали е день или нощъ.

На 21 декемврий 1956 година ме освободиха отъ карцера и магнаха белѣзницитѣ отъ ръцетѣ ми. Почнаха да ми даватъ по добра храна, но въпреки всички, азъ едва дишахъ поради счупенитѣ ребра и още не можахъ да ходя съ счупеното си ходило. Две седмици следъ това, заедно съ още 25 арестанти ни натовариха на единъ конски вагонъ, като ни казаха, че ни изпращатъ на "поправителния лагеръ" БЪЛЕНЕ. Патувахме едно денонощие въ този неутопленъ вагонъ всрѣдъ зима, безъ храна, безъ вода, пребити и премазани отъ бой.

На следващата сутринъ ни свалиха на гара Бѣлене, където разбрахме, че не сме само ние, защото видѣхме много вагони като нашия пълни съ заточеници отъ всички крайща на България. Заобиколиха ни голѣмъ брой милиционери, въоръжени съ руски шмайсери и съ дълги тояги. Бѣхме къмъ 400 души събрани отъ всички вагони. Прекараха ни съ понтони презъ рѣкава на Дунава, който не бѣше замръзналъ до островъ Персинъ. Въ нашата група се намираха и къмъ 50 жени, който отдѣлиха тука. Насъ ни подкараха къмъ обектъ Втори, който се намира на около 13 кил. отъ мѣстото където ни свалиха. Земята бѣше покрита съ снѣгъ надъ 50 см. дебелъ. Караха ни презъ заснѣженото поле, а не презъ отѣпкания пѣть, като ни караха да тичаме, при което охраната постоянно ни нанасяше удари съ тоягитѣ, панеже не сме тичали бързо. Които изоставяше или падаше отъ изнемощение, стреляха съ шмайсеритѣ надъ главата му и нещастника съ смъртенъ страхъ напръгаше и сетнитѣ си сили да тича испаси живота си.

На всѣки 3 кил. охраната се смѣнаваше, и за да не се преуморяватъ отъ тичането, ние се предавахме на други тѣхни отпочинали колеги, въоръжени също съ животинскѣ жестокоств и дълги здрави тояги. Тичането и боя продължи до самия обектъ, цѣли 13 километра! И за да не би нашето изтезание да се види недостатъчно на началството, като последенъ етапъ накараха ни съ дрехитѣ да преминемъ презъ блатото, газейки до кръста ледената вода. Милиционеритѣ, разбира се, преминаха презъ моста. Така, кървави, подути и премръзнали, съ вкоченени дрехи, боси и гладни пристигнахме на обектъ Втори въ лагера Бѣлене за "превъзпитание"! Настаниха ни въ съответнитѣ неутоплени бараки, който на повечето отъ насъ бѣха познати. Забравихъ да спомена преди, че преди две години, прекарахъ само 4 месеца въ същиятъ лагеръ, презъ който краткъ периодъ, изглежда не можеха да ме превъзпитатъ!

Лагера на обектъ Втори се състоеше отъ около 20 дървени бараки, полуизгнили, презъ ралѣцитѣ на които свиреше ледения Дунавски вѣтъръ. Отъ дветѣ страни въ бараката бѣха наредени двуетажни нарове отъ върбови клони. За завивки имахме по едно скъсано одеяло. Освѣтление нѣмаше.

Имаше малко помещение за кухня, пригодено за готвена на общата храна на всички лагеристи. Друго малко помещение представляваше нещо като лѣчебница, където, обаче, никога не видѣхъ да се мѣрка санитарь или боленъ или раненъ лагеристъ. Имаше също малка лавка въ която се продаваше мухлясали цигари, хартия и пликове за писма и други дребни работи. Лагера бѣ обграденъ съ двоенъ редъ мрежа отъ бодливъ тель, високъ 3 метра, задъ него ровъ съ 2 метра дълбока вода, широкъ 10 метра. Пазеха ни милиционери, въоръжени съ шмайсери, които стреляха безъ предупреждение, ако нѣкой лагеристъ се приближеше 3 метра до телената мрежа. Не малко лагеристи платиха съ живота си, като се опитаха да преминатъ мрежитѣ. До колкото ми е известно, само единъ единственъ лагеристъ, български майоръ, ако не се лъжа отъ Пловдивъ, презъ лѣтото на 1957 година съ нѣколко крътуни и шисета преплува Дунава въ Румъния. Отъ тамъ отново преплува Дунава въ Югославия, премина цѣлата страна нелегално и пристигна мисля въ Триестъ. Днесъ този герой е живъ и здравъ въ Съединенитѣ Шати. Надѣвамъ се единъ денъ той да опише своята геройска история !

Храната въ лагера бѣ неописуема лоша: нѣкаква водняста чорба, направена отъ неизвестни материяли. Хлѣбъ по 200 грама на день, много често мухлясалъ. На 7 февруарий 1957 година ни съобщиха, че можемъ да пратимъ по една стереотипна картичка съ нѣколко продиктувани реда до нашитѣ близки, който още не знаеха за нашата сѣдба. Това нареждане, обаче, се отиѣни още същиятъ день. Едва на 10 Мартъ ни се раздаоха картички съ написано съдържание: живъ съмъ и съмъ здравъ. Адреса ми е подѣление 0789 М. В. Р. Бѣлене, свищовско. Първитѣ шестъ месеца прекарахме при специаленъ гладенъ режимъ, безъ право на получаване пари или колети или купуване отъ лавката. Рано презъ пролѣтъта на 1957 година започнахме да строимъ диги въ острова. Началникъ на лагера бѣше полковникъ Кумановъ а помощникъ майоръ Гоговъ. Предсавителъ на Държавна Сигурность бѣ Борисъ Митевъ.

По нареждане на Държавна Сигурность се образува Култсъветъ. Този "културенъ съветъ" имаше задача да ни проагитира и принуди да се откажемъ отъ нашитѣ идеи и разбирания и да се приспособимъ и сътрудничимъ на комуниститѣ. За председателъ бѣше назначенъ Атанасъ хаджи Поповъ, адвокатъ отъ Варна, секретаръ Господинъ Коларовъ отъ с. Любимецъ и помощникъ Никола Зеленогоровъ, адвокатъ отъ Кърджалий. И тримата бѣха видни дѣятели отъ групата Пладне. Тази комисея успѣ, съ заплахи и тероръ да накара една частъ лагериститѣ, по новни и слабохарактерни хорица, да подпишатъ деклараций, че се отказватъ отъ досегащнитѣ си идеи и че за въ бѣдъще ще сътрудничатъ на комунистическата власть. Всички, който подписаха тези деклараций бѣха освободени отъ лагера на 4 септември.

Презъ пролѣтъта на 1958 година пристигна новъ началникъ на лагера полковникъ Иванъ Тричковъ, роденъ отъ с. Бѣлица, разложко, и помощникъ капитанъ Горановъ отъ плѣвенско. Режима на лагера стана непоносимъ! Трудовитѣ норми бѣха увеличени, като за обикновена норма се опредѣли изкопаване и извозване на 5 до 6 кубика земя, а наказателна норма - 10 кубика. Презъ мезецъ юний 1958 година капитанъ Горановъ разстреля всредъ плаца на лагера младежа Стефанъ /презимето му не си спомнямъ/ отъ София, понеже билъ "саботжралъ трудовитѣ норми". Следъ като ни прекараха предъ трупа на убития ни другаръ, капитанъ Горановъ ни заплашва, че ако не се откажемъ отъ борбата ни срещу властѣта, до есенъта на 1958 година всички ще ни убие като този "гадъ", сочейко трупа на убития.

Непрекъсно пристигаха нови жертви на кървавия режимъ. Всички изтъкнати представители на националнитѣ сили, бѣха поставени въ специални бригади, при тежка норма отъ 10 кубика земя дневно, за което имаше нареждане отъ министерството на Вътрешнитѣ Работи., за срокъ отъ 6 месеца отъ пристигането имъ.

Поради това, че неможаха да изработят нормитъ се, повечето стари хора биваха заставени цяли нощи да режатъ дърва или носятъ тухли на гръбъ за новострояшитъ се казарми. Между тѣзи хора бѣха бившиятъ министъръ-председателъ Константинъ Муравиевъ и множество народни представители отъ опозицията до 1947 година. Капитанъ Горановъ съ садиска жестокостъ нанасяше ежедневно побойща надъ лагериститъ. Караше първо да му връзватъ жертвата, поваляха нещастника на земята и така почваше да скача съ ботушитъ по гърдитъ му. Много ребра изпотроши този палачъ и много отъ жертвитъ му скоро ги пресели въ вечността. Често караше криминалнитъ да удратъ съ лопатитъ, насъ политическитъ лагеристи, което тѣ вършеха съ голѣма радостъ и усърдие !

Презъ пролѣтътъ въ лагера се появи болестъта грипъ и поради липсата и на най малка медицинска помощ, повачето отъ възрастнитъ лагеристи измрѣха. На 16 Априлъ 1959 година умрѣ дългогодишния касиеръ на Демократическата партия въ София Христо Манафовъ. Ежедневно умираха по нѣколко души. Коменданта Тричковъ и помощника му Горановъ ликуваха, понеже така се унишожиха много добри патриоти и изтъкнати общественици. Тричковъ викаше: "трупове искамъ да виждамъ всеки день", "всички до единъ трѣбва да изпукате тука", "затова сме ви докарали тука" и пр.

Не далечъ отъ нашиятъ лагеръ се намираше лагера за жени. Тамъ се намираха надъ 600 заточенички. Той се състоеше отъ десетина бараки, които сѫ били по рано използвани за обори. Баракитъ бѣха обградени както нашитъ съ високи телени мрѣжи и охраната бѣше въоръжена съ руски шмайсери. Принудителния физически трудъ бѣше също задължителенъ и за женитъ. Тѣ работеха за обикновена норма 8 кубика земя. Това бѣха непосилни норми, като се има предвидъ извъредно слабата храна и ежедневния физически и мораленъ тормозъ надъ лагериститъ. Всички ние, мъже и жени, работехме съ хамути и така не се отличавахме съ нищо отъ работния добитъкъ, на когото, впрочемъ даваха много по добра храна отъ нашата. Много отъ женитъ правеха опити за самоубийство, нѣкои сполучваха, но които оставаха живи, ги чакаше следъ това страшни наказания !

Презъ 1958 година докараха единъ младъ българинъ, който е билъ дълги години емигрантъ. Същиятъ е отъ радомирско, на име Константинъ и по лично желание се връща отъ Австралия. Наричахме го всички Австралиеца. Този нашъ сънародникъ, следъ като е пристигналъ, веднага е билъ отведенъ въ Държавна Сигурностъ, където при обичайнитъ "следствия" сѫ го карали да дава сведения за нашата емиграция въ Австралия. Всичко което е носилъ съ себе си, даже и паритъ му, е било конфискувано още на границата. Малкото нешо, което е успѣлъ да прикрие, тука въ Бѣлене бѣ изкрадено отъ надзирателитъ и пазачитъ. Заставенъ да говори най лоши и измислени работи за нашата емиграция въ запада, той си блѣскаше главата какво да измисля и лъжи, за да избѣгне боя и наказанията. Следъ него докараха втори емигрантъ, който се връща отъ Канада. Той бѣ на 30 години на име Тодоръ, които само единъ месецъ следъ пристигането му въ лагера полудѣ отъ непрестания тормозъ. Той е билъ подмаменъ отъ комуниститъ, че нищо нѣма да му се случи въ България и горкото момче не можа да издържи тормоза и разочарованието си. Докраха и трети емигрантъ, също доброволно завърналъ се отъ Франция, на възраст около 28 години, родомъ отъ видинско. Скоро той се разболя отъ туберкулоза, по едно време зачестиха неговитъ "следствия" и единъ день не се върна вече въ баракитъ. Доста българи се завърнаха доброволно и отъ Гърция, повечето отъ които бѣха сложени при криминалнитъ лагеристи. Отъ тѣхъ имаше трима отъ ивалоградско и единъ отъ свилеградско, имената на които не мога да си спомня вече. Бѣше докаранъ и Желю Йовчевъ отъ Бургазъ, който е билъ 9 години емигрантъ въ Гърция.

Живото въ лагера бѣше ужасенъ ! Гладнитѣ, измѣчени, недохранени лагеристи, приличехме на скелети. Тѣлата ни бѣха покрити съ струпей и рани отъ постоянния бой който ни се нанасяше, почти ежедневно. Ръцетѣ ни бѣха винаги напукани, кървави, вкоченявали отъ студа. Сутринъ всѣки бързаше да понамокри ръцетѣ си и краката си, та малко да се поотпуснатъ отъ вдървяването презъ нощъта. Вечеръ, връщайки се отъ обектитѣ, повечето отъ насъ ни поставяха да работимъ извъпнеденъ нощенъ трудъ или ни захвърляха въ карцеритѣ, защото не сме изпълнявали нормата.

При такива условия, подложени на сигурно унищожение, прекарахъ три години на островъ Персинъ. Презъ 1959 година внезапно ни съобщиха, че лагера се закрива и скоро следъ това бѣхме освободени. При освобождението, единъ отъ инспекторитѣ се обърна къмъ насъ съ думитѣ: "молете се на вашиягъ Господъ, този пътъ ваканцията ви да бѣде по дълга! Иначе, ако влезете отново въ Бѣлене, излизане има само съ краката напредъ!" Ние всички знаехме, че това освобождение е временно, докато съществува комунистическа властъ въ България. И действително презъ 1961 година се отвори новъ лагеръ край Ловечъ. Този пътъ, обаче, знаеики какво ме чака като легионеръ, предпочетохъ риска на смъртъта предъ бавното умирање въ лагеритѣ. Наговорихме се съ двама мой приятели и една нощъ преминахме границата. Сутринъта на 17 мартъ 1961 година зората на свободата ме озари въ свободния свѣтъ !

Така напкатко азъ се постаряхъ да възпроизведа мойтѣ страдания изъ лагеритѣ и затворитѣ въ комунистическа България. Това което описахъ е само една малка бримка отъ веригата на нещастия, отъ които българския народъ е опасанъ. Българскитѣ комунисти, съ своята жестокостъ надминаха и свойтѣ учители, енкадевиститѣ. Следъ 9 септемврий едва ли има семейство въ България, отъ което поне единъ членъ да не е убитъ, жестоко изтезаванъ или лежалъ по затвори и лагери.

Азъ много бихъ се радвалъ, ако тѣже мой редове допринесатъ, щотъ тѣзи наивници, който още вѣрватъ въ "демократичността" на кървавия червенъ режимъ въ нашата Родина, да потърсятъ истината отъ хора преживѣли тази "демократичностъ" на собствениятъ си грѣбъ. Та тѣзи български и чужди политици въ емиграция, който още смѣтатъ, че България се е освободила на 9 септемврий 1944 година отъ "фашисткия" режимъ, отъ сърце имъ пожелавамъ да се върнатъ въ България и поживѣятъ, поне 6 месеца, предпочително въ лагера за "превъзпитание" Бѣлене !

Сигуренъ съмъ, че българския народъ никога нѣма да забрави свойтѣ погинали синове по лагери и затвори. Също, едва ли ще прости на тѣхнитѣ жестоки убийци - комуниститѣ. И за да не се забравятъ свѣтлиятѣ имена на погиналитѣ наши патриоти, а също и на тѣхнитѣ палачи, азъ апелирамъ къмъ всѣки български емигрантъ, да опише простичко, по народному своя животъ и страдания въ комунистическа България. Тѣзи редове ще бѣдатъ единъ ^{денъ} материяла съ който ще се ^{денъ} гради този мраченъ епизотъ отъ историята на нашата Родина !

Всичко което описахъ тука, нека Богъ ми е свидетель, е истина !

=====
Редакцията на БОРБА благодари най сърдечно на г. Колю Кондовъ за неговою описание на лагеритѣ и затворитѣ въ България и неговитѣ страдания въ тѣхъ. Ние се присъединяваме къмъ неговия апелъ и молимъ всички български емигранти, прекарвали по затвори и зандани въ България, да ни опишатъ тѣхнитѣ истории, за да ги публикуваме въ списанието. Така всѣки емигрантъ ще изпълни частъ отъ своя отечественъ дългъ и и респектъ къмъ свойтѣ загинали другари. Пращайте ни всички имена на загинали ваши другари изъ лагеритѣ и затворитѣ ! Опишете всичко отъ живота на лагеритѣ и затворитѣ - тормоза побойщата, убийствата, остановката, храната, непосилния трудъ ! Давайте ни имената на комендантитѣ, агентитѣ отъ Д.С., инквизиторитѣ, милиционеритѣ !
=====

M E R D E .

-Генералъ Камбронъ: Merde !
/ Изъ историята на битката при Ватерлоо /

Преровяйки литиратурниятъ архивъ на Инж. Симеонъ Овчаровъ-Харизанъ, който следъ неговата кончина ми бѣ предаденъ отъ дъщеря му за по нататъшно публикуване, попадна ми ръкописа на тази статия съ така станното заглавие. Намерихъ и една записка, прикрепена къмъ ръкописа, съ която автора обесняваше, кое го е накарало да напише тѣзи редове.

Д-ръ Георги Паприковъ.

ГВАРДИЯТА - Нѣкой я наричатъ "Императорската Гвардия", други "Старата Гвардия". Ние ще я наречемъ просто Гвардията - на български - пазачитѣ, защитницитѣ или въ преносна смисълъ - Старитѣ Борци. Не напразно посочваме горната дума изречена отъ Генералъ Камбронъ на бойното поле на Ватерлоо. Тя има въ момента въ която е казана, голѣмо историческо и морално значение. Но тя - толкова популярна въ Франция - крие въ себе си, за момента въ който е била изречена, такава твърдост на волята, такава пренебрежение на опасността и съблимно отричане и сразяване на всички низко, недостойно, подло, уплашено до смъртъ и отчаяно ! Тя действѣва като гръмъ и мѣлния върху оногова, комуто е хвърлена въ лицето като отговоръ, а също и такава подигравка, че този последния по добре е да се самоунищожи, отколкото да я приеме, понеже и живѣе съ нея !

Ако Figrazia , както казва Викторъ Хюго въ "Клетницитѣ" е дума страшна, тази дума изречена отъ Генералъ Камбронъ е дума велика въ момента на произнасянето и.

Има мнозина който познаватъ историята и по специално епохата на Наполеона. Има, обаче, малцина който знаятъ подробноститѣ на битката при Ватерлоо. Намираме за неизлишно да разкажемъ на кратко за събитията, свързани съ алегоричната смисълъ на тази дума.

На 18 юний 1815 година на бойното поле при Ватерлоо, останала да отстоява на жестокитѣ напани на англичанитѣ подъ командата на Уелингтонъ, само Императорската Гвардия подъ командата на Генералъ Камбронъ. Голѣми и елитни части на Френската армия въ последнитѣ дни сѣ били загубени, нѣкой поради непредвидени злополучия, нѣкой поради тактически грешки. Повиканата отъ Наполеона резервна армия на Генералъ Груши, още не е била пристигнала. Тка също, не е била пристигнала още и пруската армия съ Генералъ Блюхеръ, за да вземе участие въ битката противъ Наполеонъ. Следъ пладне остатъцитѣ на Старата Гвардия се сгруппирали и образували така нареченото "Последно Каре" - на предна линия Генералъ Камбронъ съ знамето. Гърми се, отъ всички страни хвърчатъ куршуми и гранати и смъртъта безпощадно коси живота на храбрецитѣ. Следъ всѣки изсрѣлъ оставатъ грамадни празнини и карето сѣ движи отъ минута на минута. Трогнатъ отъ тази храбростъ на гвардейцитѣ, Уелингтонъ спира стрелбата и изпраща единъ офицеръ да предложи на Генералъ Камбронъ да се предаде и спаси своя и на останалитѣ гвардейци животъ.

Тогава именно, Генералъ Камбронъ, притискайки знамето до гърдитѣ си, съ извадена сабя напредъ, извиква отговора си, съ една едничка дума, посочена по горе, която подействувала грѣмотевично-дума, която останала историческа въ този моментъ. Тази дума съдържа въ себе си единъ вулканъ отъ възмущение на предложението за едно предаване, една мълния отъ храбростъ, презрение къмъ смъртта, върховна любовъ къмъ Родината и къмъ дълга, олицетворяваща цѣлостта на героя !

Разбира се, края е известенъ. Последното Каре загина храбро, падна стоящо, гордо изправено.

ЛЕГИОНЕРИТЪ - Не само Наполеонъ има своето Ватерлоо, Старата Гвардия своето Последно Каре и Генералъ Камбронъ своята грѣмотевична дума.

Следъ като България бѣ заробена на 9 септемврий 1944 година и червенитѣ поробители потопиха Родината ни въ кръвъ и сълзи, намѣриха се българчета, закърмени съ духъ за свобода и безстрашие, които вдигнаха поваленото въ праха българско знаме. Това бѣха ученици и селянчета, студенти и млади работници, всички минали презъ една школа, която ги учеше какъ да пазятъ и умиратъ за Родината си.

Презъ лѣтото на 1959 година получихъ едно писмо отъ единъ мой идѣенъ приятель, сега емигрантъ въ Австралия, който ми описваше разстрела на четири души негови другари, ученици-легионери отъ Шуменъ, които и до последниятъ моментъ отказвали да дадатъ имената на своитѣ съучастници въ Втората Легионерска Конспирация презъ 1947 година. По заповѣдь на комуниститѣ, всички затворници отъ Шуменския затворъ присѣтствуваха на тѣхната екзекуция за "назидание" и всѣване страхъ. Между затворницитѣ е билъ и пишущиятъ това писмо, който между другото, е билъ съучастникъ на четирмата въ конспирацията и чийто животъ дължѣлъ на геройското имъ мълчание. И когато прокурора за последенъ пътъ имъ предложилъ да спре екзекуцията, ако му кажатъ имената на другаритѣ си, единъ отъ тѣхъ, най-младиятъ, ученикъ още въ шести класъ, който никога не е челъ Викторъ Хюго и историята на битката при Ватерлоо, съ гордо вдигната глава и съ мълний въ очитѣ, изревалъ въ лицето на прокурора-убиецъ тази грѣмотевична и историческа дума: ЛАЙНО

Грохота на шмайзеритѣ поносилъ живота на четирмата герой, но тѣхниятъ примѣръ остава безсмъртенъ за Старата Гвардия. Имената на геройтѣ сѣ: Георги П. Чочковъ, Драгомиръ Стойновъ, Василь П. Петровъ и най-младия Тодоръ Върбановъ.

ЕМИГРАНТИТЪ

Бурята, която угаси пламъчетата на отдѣлнитѣ слаби свѣщици, скоро ще разпали факела на борбата. Всички борци, обгорѣли въ пламъка на българщината, притискайки здраво къмъ гърдитѣ си трибагреника на измачената, но горда и неумираща презъ хилядолѣтията Родина, скоро ще извикатъ въ лицето на злорадно крещящитѣ като диви скотове гробокопачи на България грѣмотевичната дума на Генералъ Камбронъ. Всѣки, който се опита да протегне нечиститѣ си ръце, за да оскверни свещенниятъ храмъ на емигрантската борба, ще бждатъ отсечени до раменетѣ.

Защото емигрантитѣ, както Старата Гвардия, не се страхуватъ отъ биткитѣ. Тѣ сѣ родени, израстнали и живѣятъ въ борбата. Това е билъ и ще бжде тѣхниятъ стимулъ. И ако паднатъ, тѣ ще паднатъ прави !

Инж. Симеонъ Овчаровъ-Харизанъ.
1959.

КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ РАЗЦЪПЛЕНИЯ И ОТРАЖЕНИЕТО ИМЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Стоянь Ст. Николовъ

Торонто, Канада .

Вълна отъ разцъпление залива комунистическите партии както въ комунизиранитѣ, така и въ свободните демократични сфери, като не остави незасегнати и "неутралнитѣ" течения въ новитѣ африкански и азиатски държави, погледа на които почна да блуждае между Москва и Пекингъ. Свидетели сме на неизмѣрно по размѣръ и значение разцъпление средъ комуниститѣ. Но митътъ за монолитенъ комунистически блокъ не разкрива едга сега измамата си подъ свѣтлината на най новитѣ събития. "Монолитното" комунистическо движение се е роило не единъ пътъ. Не се ограничимо съ отбелѣзване на само по значимитѣ прояви въ самоизяждането на "единодушно обединенитѣ въ името на вѣчнитѣ и неизмѣнни закони на Марксъ и Енгелсъ".

1-во. Разцъплението на Марксъ-Енгелсовитѣ последователи презъ 1903 година. Тогава "научниятъ марксизъмъ" поведе две настрѣхнали една срещу друга групи отъ позицитѣ на така нареченитѣ "втори" и "трети" работнически интернационали. Работничеството, разбира се, бѣ и тогава чуждо на марксизма, а само интелектуалци-марксисти се разцъпиха на социал-демократи и комунисти. Но поведената първоначално теоретическа борба на животъ и смъртъ, впоследствие покоси живота на всички социал-демократи въ странитѣ, където комунисти завладѣха държавната властъ, включително и у насъ. Разцъплението отъ 1903 година се счита и досега, както идеологически, така и политико-тактически, като най дълбоко въ провъзгласеното още тогава за монолитно марксистко движение. И, действително, въпрѣки че то обхваща тогава само тънкитѣ редици на теортизиращи интелектуалци, то се отрази съ съдбоносни последици за цѣлото движение въ цѣлия свѣтъ.

Това разцъпление не закъснѣ да засѣгне и българския социализъмъ, който още въ люлката на неговото зараждане се разцъпи презъ 1905 година на две фракции: социал-демократи, наречени широки социялисти, групирани около Янко Сакъзовъ и комунисти, наречени тѣсни социялисти, поведе ни отъ Димитъръ Благоевъ. Отъ тогава всички последвали перипетий въ борбата на дветѣ фракции, особено въ Русия, където социал-демократитѣ получиха прозвището меншевици, начело съ Керенски, а комуниститѣ-болшевици, водени отъ Ленинъ, се изживѣха въ микроскопическия си мащабъ и на българска почва. Усвоили комунистическата идеология предимно отъ комунистическата литература на руски езикъ, ош основоположницитѣ на комунизма у насъ приучиха последователитѣ си да въздаватъ пътя си освѣтяванъ отъ Русия. Особено следъ октомврийската революция презъ 1917 година, всѣка стъпка на българската комунистическа партия се премѣрваше въ Москва. Отъ тамъ се заповѣдаха и септемврийскитѣ събития отъ 1923 година, атентата въ катедралата "Св. Недѣля" презъ 1925 година, и формирането на Отечествения Фронтъ презъ 1943 година. Надожена на властъ отъ съветскитѣ въоръжени сили, българската комунистическа партия се включи неизбѣжно въ орбитата на сателититѣ на Съветския Съюзъ следъ завладѣването на источна Европа отъ червената армия и съ това се превърна на слѣпо орадие на Кремль.

Последвалото непосредствено следъ 9-ти септемврий 1944 година избиване безъ съдъ и следствие на 100,000 жертви на комунизма, "народнитъ съдилища" отъ 1945 година, избиването на опозицията въ срѣдата на Отечествения Фронтъ презъ 1947 година сж все дѣло на Москва, проведено у насъ отъ комунистическата партия. Отъ тамъ се изпрашаха законопроектитъ за "одобрение" отъ българското народно събрание, тамъ се подправи и българската история върху принципитъ на "класовата борба", тамъ се изврати и борбата на безсмъртнитъ ни възрожденци, тамъ се погребяха и всички български национални дородѣтели и незабравими скрижали на българската култура.

2-ро. Разцѣплението на Троцкизмъ и Сталинизмъ следъ смъртта на Ленинъ. Благодарение на бѣззото физическо ликвидиране на Троцки отъ смъртоносната ръка на Сталинъ и безпощадното обезглавяване на всѣки, който само дръзнеше да изрече името на Троцки въ Съветския Съюзъ, троцкизматъ не пусна особено дълбоки корени въ нивата на комунизма. Но по размѣра на самоизяжданията въ комунистическитъ редове, причинено отъ разрива между Сталинъ и Троцки, той може да съперничи съ всички сътресения въ "монолитната" сграда на комунизма. Отражението му въ България мина почти незабелѣзано, защото и най-изтъкнатиятъ български троцкистъ-Стефанъ Мановъ се продаде на сталинитѣ само за едно мѣсто на "народенъ съдия" въ първия съставъ на "народния съдъ", където той стигна по свирепостъ и самия Сталинъ.

3-то. Разцѣплението на Коминформа презъ 1949 година. Съвсемъ неправилно е да се счита, че тогава бѣхме свидетели само на нѣкаквъ личенъ конфликтъ между Тито и Сталинъ. "Титоизмътъ", найстина, не е нѣкаква нова, цѣлостно изградена комунистическа идеология, не е нѣкаво особено дълбоко проникване до основитѣ на марксизма, но не може да се отрече, че центробѣжнитѣ сили на Югославия не бѣха само за спасяване главата на югославянския диктаторъ отъ отсичането и въ Кремль Съшитѣ центробѣжни сили се проявиха почти едновременно въ всички сателити на Съветския съюзъ и нанесоха тежко поражение както върху авторитета на Кремль, така и върху свѣтовното комунистическо движение, разбивайки отново на пухъ и прахъ заблудата за монолитенъ комунизъмъ. Западниятъ свѣтъ, съ своето повърхностно познаване на комунизма, дълго не можа да повѣрва, че се е отворила истинска пропастъ въ мнимата твърдина на комунизма, а не е комунистически трикъ, въ тайната на който може само Далай Лама да проникне. Толкова се вѣрваше тогава, че всичко, което изхожда отъ Кремль е планирано непогрѣшима отъ гений, а не отъ най обикновенъ човѣшки изродъ. Титоизмътъ намѣри благоприятна почва въ България, защото чашата на търпението почна да прелива и въ съзнанието на "закоравѣли комунисти предъ непоносимата експлоатация на страната ни отъ Съветския съюзъ. Зрелищниятъ процесъ въ София не излезе толкова сполучливъ кождото въ Буда Пеща, Прага и Букурещъ, но завърши и у насъ, както навсѣкѣде, съ безмилостно сталинско потушаване на съпротивата отъ центробѣжнитѣ сили. Несполучливитѣ опити на съветскитѣ сателити да се освободятъ поне отчасти отъ политическата и стопанска диктатура на Кремль сложиха съ още по-голъма тежестъ руския ботушъ надъ поробенитѣ отъ него народи. Злополучниятъ опитъ на Трайчо Костовъ завърши не само съ обезглавяването на нѣколко комунистически първенци, а потопа отново цѣлата страна въ кръвъ и утвърди още по здраво завоевателя у насъ. Но съ цената на новитѣ огромни жертви, които даде народа ни подъ ударитѣ на червената гилотина, се заплати една неизмѣрима по своето значение победа надъ свѣтовното комунистическо движение, защото най сетне цѣлиятъ свободенъ свѣтъ се убеди въ измамната представа за монолитенъ комунистически интернационалъ, на който принадлежало бъдащето.